

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2013, č. j. 8 A 101/2012 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal dne 30. 11. 2010 na Velvyslanectví České republiky v Kodani o udělení víza k pobytu nad 90 dnů. Dne 11. 2. 2011 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodlo o neudělení víza, neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza [§ 56 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010]. Důvody neudělení dlouhodobého víza byly žalobci sděleny 27. 7. 2011 Velvyslanectvím České republiky v Berlíně.

[2] Dne 8. 8. 2011 podal žalobce na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 4 ve spojení s § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následně dne 3. 10. 2011 uplatnil žalobce u žalované návrh na opatření proti nečinnosti ve věci žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. K této žádosti žalovaná sdělila, že žádost o nové posouzení důvodů dosud neobdržela. Vyzvala proto příslušný správní orgán (odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra) k postoupení žádosti a příslušného spisového materiálu.

[3] Následně dne 1. 8. 2012 podal žalobce k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Domáhal se, aby soud žalované uložil vydat ve věci rozhodnutí v soudem stanovené lhůtě a stanovil jí povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 4. 2013, č. j. 8 A 101/2012 - 31, podané žalobě vyhověl. Prvým výrokem stanovil žalované povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o nové posouzení neudělení dlouhodobého víza ze dne 8. 8. 2011 do třiceti dnů od právní moci rozsudku, druhým výrokem uložil žalované nahradit žalobci náklady řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[4] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítajíc, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[5] Rozsudek městského soudu obsahuje podle stěžovatelky řadu formálních nedostatků, které svědčí o tom, že se soud dostatečně neseznámil se správním spisem. Soud nesprávně uvedl, že žádost byla podána na Velvyslanectví České republiky v Berlíně, byla však podána na velvyslanectví v Kodani. Nesprávný je rovněž závěr soudu, že žádost byla zamítnuta dne 27. 7. 2011, neboť zamítnuta byla již 11. 2. 2011, což jednoznačně vyplývá ze spisového materiálu. Soud dále chybně uvedl, na základě jakého ustanovení bylo rozhodnuto o neudělení víza.

[6] Kromě zmiňovaných formálních vad městský soud vůbec nereagoval na argumentaci žalované obsaženou ve vyjádření k žalobě, že ustanovení § 180e odst. 7 se vztahuje pouze na žádosti o dlouhodobé vízum podané po 1. 1. 2011. K tomuto dni nabyt účinnosti zákon č. 427/2010 Sb., který institut nového posouzení důvodů pro neudělení víza zavedl. Stěžovatelka tak podle přechodného ustanovení § 183 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neměla oprávnění posuzovat soulad důvodů neudělení dlouhodobého víza s důvody uvedenými v § 56 zákona o pobytu cizinců. V době zahájení řízení o žádosti o udělení víza (30. 11. 2010) nebyl proti rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza žádný opravný prostředek. Po 1. 1. 2011 již zákonodárce takovou možnost připustil podáním žádosti dle § 180e zákona, jehož výsledkem je úkon podle části čtvrté správního řádu, tedy sdělení o novém posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. S těmito argumenty stěžovatelky se soud ve svém rozsudku absolutně nevyrovnal.

pokračování

[7] Podle stěžovatelky je rozsudek městského soudu nezákonný a není v něm uveden konkrétní důvod pro jeho vydání. Městský soud v něm citoval dvě ustanovení zákona o pobytu cizinců bez komplexní znalosti tohoto zákona a jeho přechodných ustanovení. Dále stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 - 221, podle něhož sdělení důvodů neudělení dlouhodobého víza nelze považovat za vlastní rozhodnutí o neudělení víza, ale za úkon správního orgánu následující po rozhodnutí o neudělení víza. Provedení tohoto úkonu se tak nelze domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. Městský soud tak měl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[8] Na základě skutečností výše uvedených se stěžovatelka domnívá, že rozsudek městského soudu je nezákonný. Tím pádem je nezákonný i výrok soudu o náhradě nákladů řízení. Pokud by důvod úspěšnosti žalobce v předcházejícím řízení v důsledku zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu odpadl, byla by zasažena ekonomická efektivita řízení a vznikla by nepříjemná a zbytečná finanční zátěž Ministerstva vnitra jako správního orgánu. Proto stěžovatelka navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.

[9] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil, pouze vyčíslil požadovanou náhradu nákladů řízení a sdělil soudu, že trvá na nařízení jednání ve věci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Před hodnocením věci samé se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů [důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené“, a to zejména tehdy „jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního

soudu dostupná na www.nssoud.cz). Nedostatkem důvodů pak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových.

[14] Městský soud v napadeném rozsudku dovedl povinnost stěžovatelky rozhodnout o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza s odkazem na § 180e odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Dále na stranách 3 a 4 svého rozsudku konstatoval, že od 1. 1. 2011 byl přezkum správních rozhodnutí o neudělení víza svěřen žalované. Byla-li tedy žalobcem dne 8. 8. 2011 podána žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza a žalovaná o ní ke dni rozhodnutí městského soudu nerozhodla, shledal městský soud návrh žalobce důvodný a uložil stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí. Je sice pravdou, že městský soud ve svém rozsudku výslovně nereagoval na argumentaci stěžovatelky, že s ohledem na přechodné ustanovení stěžovatelka není oprávněna rozhodovat o podané žádosti dle § 180e zákona o pobytu cizinců, neboť žádost o udělení dlouhodobého víza byla podána ještě před tím, než nabyl účinnosti zákon č. 427/2010 Sb., který novelizoval zákon o pobytu cizinců. Toto dílčí pochybení však podle Nejvyššího správního soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, je-li z kontextu odůvodnění rozsudku městského soudu patrné, z jakých důvodů městský soud podané žalobě vyhověl [přiměřeně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68; nebo obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41].

[15] K namítaným nepřesnostem odůvodnění rozsudku městského soudu spočívajících v chybném označení orgánu, u něhož byla žádost o dlouhodobé vízum podána, nebo v konstataci nesprávného dne rozhodnutí o této žádosti Nejvyšší správní soud s odkazem na shora citovaný rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 uvádí, že se jedná o zřejmé chyby v psaní či formulační nepřesnosti, které lze opravit postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Zmíněné dílčí nedostatky odůvodnění však nezpůsobují nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozsudku, neboť žádným způsobem nemohou mít vliv na závěr městského soudu, že pokud byla žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza podána 8. 8. 2011, je stěžovatelka povinna o této žádosti podle § 180e odst. 7 zákona o pobytu cizinců rozhodnout. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského pro nedostatek důvodů je tedy nedůvodná.

[16] Stěžejní námitkou obsaženou v kasační stížnosti je názor stěžovatelky, že nebyla oprávněna rozhodovat o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, byla-li žádost o vydání dlouhodobého víza podána dne 30. 11. 2010, tedy před účinností zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 427/2010 Sb.

[17] Podle § 180e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2011 (tj. ve znění zákona č. 427/2010 Sb.), *je cizinec oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza*. Druhý odstavce citovaného ustanovení uvádí, že takovou žádost *podává cizinec u správního orgánu, který rozhodnutí vydal, písemně ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení sdělení o neudělení víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné nebo ode dne, kdy mu byl odepřen vstup na území;*

pokračování

podání žádosti nemá odkladný účinek. Pokud sdělení nebylo možné cizinci doručit, počíná lhůta pro podání žádosti běžet dnem, který následuje po uplynutí 180 dní ode dne podání žádosti o vízum. Z § 180e odst. 7 věta druhá dále vyplývá, že Komise zřízená podle § 170a posuzuje soulad důvodů neudělení dlouhodobého víza s důvody uvedenými v § 56. Podle devátého odstavce citovaného ustanovení pak příslušný orgán písemně informuje cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, prohlášení krátkodobého víza za neplatné anebo zrušení jeho platnosti nebo důvodů odeprání vstupu na území ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení žádosti a o výsledku nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení žádosti.

[18] Přechodné ustanovení k novele zákona o pobytu cizinců, kterou bylo do zákona zavedeno řízení o žádosti o nové přezkoumání důvodů neudělení víza (čl. II bod 1 zákona č. 427/2010 Sb.) stanoví, že řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

[19] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že žalobce podal žádost o udělení dlouhodobého víza podle § 31 zákona o pobytu cizinců dne 30. 11. 2010. O jeho žádosti bylo rozhodnuto dne 11. 2. 2011. Důvody neudělení dlouhodobého víza byly žalobci sděleny 27. 7. 2011. Následně dne 8. 8. 2011 podal žalobce na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost podle § 56 odst. 4 ve spojení s § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců, o níž ke dni rozhodování Městského soudu v Praze nebylo rozhodnuto.

[20] Nejvyšší správní soud nejprve považuje za nutné reagovat na argumentaci stěžovatelky, že sdělení žalované o výsledku nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., ale za úkon podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Takový závěr údajně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 - 221. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „[u]dělení víza představuje konstitutivní rozhodnutí správního orgánu, na základě něhož vzniká cizinci právo ke vstupu a pobytu na území České republiky za podmínek stanovených v zákoně o pobytu cizinců. Naopak v případě neudělení víza zůstávají tato práva cizinci upřena. V obou případech je rozhodnutí výsledkem posouzení žádosti správním orgánem, který je oprávněn autoritativně rozhodovat o udělení či neudělení víza. Je proto třeba konstatovat, že rozhodnutí o žádosti o udělení víza má povahu rozhodnutí správního orgánu ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s.“ Dále soud uzavřel, že písemné sdělení důvodů neudělení víza dle § 56 nemá charakter správního rozhodnutí ve věci samé, které zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje veřejná subjektivní práva nebo povinnosti žadatele o vízum, ale jde pouze o úkon, kterým jsou cizinci v případě neudělení víza oznámeny důvody negativního rozhodnutí. Vydání písemného sdělení o důvodech neudělení víza se proto nelze domáhat podáním žaloby na nečinnost podle § 79 a násl. s. ř. s.

[21] Se závěry uvedenými v citovaném rozsudku č. j. 5 Ans 5/2011 - 221 se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, nicméně konstatuje, že závěry, jež z něj stěžovatelka dovozuje, z předmětného rozsudku nevyplývají. Rozhodnutí o udělení či neudělení víza je nutno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., otázkou nicméně zůstává, jakou povahu

bude mít písemné sdělení Komise (stěžovatelky) adresované cizinci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza podle § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Zodpovězení této právní otázky se Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku nevěnoval.

[22] Žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza představuje opravný prostředek vůči rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení víza, nikoliv vůči písemnému sdělení důvodů neudělení víza podle § 56 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Komise rozhodující o žádosti podle § 180e odst. 1 zákona o pobytu cizinců je oprávněná dle § 180e odst. 7 zákona přezkoumat soulad důvodů neudělení dlouhodobého víza s důvody uvedenými v § 56 zákona. Žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza tak představuje specifický opravný prostředek, na jehož základě Komise znovu posuzuje, zda byly v projednávané věci naplněny důvody pro neudělení víza. Rozhodnutí Komise o žádosti dle § 180e odst. 1 zákona tak znamená opětovné posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, proto stejně jako rozhodování o udělení víza v prvním stupni i rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza zasahuje do veřejných subjektivních práv cizince – na základě tohoto rozhodnutí cizinec může nabýt právo ke vstupu a pobytu na území České republiky za podmínek stanovených v zákoně o pobytu cizinců. Nové posouzení důvodů neudělení víza podle § 180e zákona o pobytu cizinců je tak nutno chápat jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., jehož vydání se lze domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, publikované pod č. 2206/2011 Sb. NSS).

[23] Podpůrně lze v této souvislosti zmínit i čl. 32 odst. 3 nařízení EP a Rady č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex), podle něhož žadatelé, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, mají právo na odvolání. Zákonodárce novelizací zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. v reakci na čl. 32 vízového kodexu zavedl do českého právního řádu institut nového posouzení důvodů neudělení víza jako formu speciálního opravného prostředku proti rozhodnutí o neudělení víza. Byť se vízový kodex vztahuje pouze na víza do 90 dnů (krátkodobá), rozhodl se zákonodárce rozšířit možnost přezkumu rozhodnutí o neudělení víza i na víza dlouhodobá (§ 180e zákona o pobytu cizinců); povaha tohoto opravného prostředku i následného rozhodnutí o něm musí být totožná jak pro víza do 90 dnů, tak pro víza dlouhodobá. V souladu s dikcí vízového kodexu proto žádost o nové posouzení důvodů lze chápat jako specifický řádný opravný prostředek, který vyústí v rozhodnutí správního orgánu o veřejném subjektivním právu cizince; představuje tedy rozhodnutí v materiálním smyslu.

[24] Následně Nejvyšší správní soud hodnotil, zda stěžovatelka je povinna rozhodnout o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza podané dne 8. 8. 2011 i v situaci, kdy původní žádost o udělení víza žalobce podal 30. 11. 2010.

[25] V tomto ohledu je nutno rozlišit dvě argumentační linie, jež stěžovatelka nepřipustným způsobem zaměňuje. První z nich je pravomoc Komise rozhodovat o žádostech o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, druhou z nich je přípustnost, resp. důvodnost takové žádosti podaná v řízeních, která byla zahájena před 1.

pokračování

1. 2011, tedy za účinnosti zákona o pobytu cizinců, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb.

[26] Komise pro rozhodování ve věcech cizinců byla zřízena od 1. 1. 2011 (§ 170a zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 427/2010 Sb.). Od tohoto data získala zákonné oprávnění vykonávat veřejnou moc v oblasti stanovené zákonem o pobytu cizinců. O každé žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza podané po tomto datu má proto stěžovatelka zákonné oprávnění autoritativně rozhodovat s odkazem na § 180e odst. 7 zákona. Nejprve bude s ohledem na přechodná ustanovení (čl. II bod 1 zákona č. 427/2010 Sb.) zkoumat, zda je opravný prostředek v daném případě přípustný a zda Komise může rozhodnout o věci meritorně, resp. zda bude žádost v dané věci nepřípustná (např. z důvodu, že řízení o udělení víza bylo zahájeno před 1. 1. 2011). V každém případě je však stěžovatelka po 1. 1. 2011 povinna o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza rozhodnout.

[27] V nyní projednávané věci podal žalobce žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza podle § 180e odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 4 zákona o pobytu cizinců dne 8. 8. 2011, tj. po dni účinnosti zákona č. 427/2010 Sb., který Komisi předmětnou pravomoc svěřil, proto byla stěžovatelka povinna žádosti se zabývat. Není na místě, aby Nejvyšší správní soud předjímal, jakým způsobem má stěžovatelka o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení víza rozhodnout. Předmětem kasační stížnosti bylo pouze určit, zda stěžovatelka byla oprávněna (a povinna) rozhodnout o žádosti dle § 180e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců podané žalobcem dne 8. 8. 2011, tj. po dni účinnosti zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 427/2010 Sb.

[28] Na základě výše uvedených závěrů Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud nepochybil, pokud uznal pravomoc Komise rozhodovat o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza podané dne 8. 8. 2011 a stanovil jí povinnost rozhodnout o podané žádosti v přiměřené lhůtě. Námitka nesprávného posouzení této otázky městským soudem proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti samotné rozhodl bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

[30] Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 109 odst. 2 s. ř. s.), neboť potřeba provedení ústního jednání v projednávané věci nevyvstala. Samotnou žádost žalobce o projednání kasační stížnosti při ústním jednání totiž nelze považovat za důvod, pro který by Nejvyšší správní soud bez dalšího musel nařídít jednání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 - 82, publikovaný pod č. 932/2006 Sb. NSS).

[31] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce dosáhl v řízení o kasační stížnosti plného úspěchu, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované, která úspěšná nebyla. Přípis žalobce ze dne 1. 7. 2013, v němž zástupce žalobce soudu sdělil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, vyčíslil odměnu za zastupování, uvedl, že ve věci požaduje nařízení jednání, a doplnil číslo bankovního účtu, nelze považovat za písemné podání ve věci samé, jak jej předpokládá § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Zástupce žalobce tak v řízení o kasační stížnosti žádný úkon právní služby neučinil, proto soud rozhodl, že žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu